

byli-li všichni spoluvlastníci srozuměni s tím, aby byly jejich nemovitosti uznány územím podle § 2 odst. 1 zák. čl. XX/1883.

Soud musil si především dáti odpověď na otázku, je-li pachtýř obecní honitby, jímž je st-1, legitimován stěžovati si k nss-u do výroku honebních úřadů o honebně-právní povaze území s hlediska § 2 cit. zák.

Honební zákon č. XX/1883 stanoví v § 2 zákonné předpoklady pro vlastní honitbu, a v § 3 nařizuje, že na pozemcích, které nespádají pod § 2 a na prostorách, které jsou vlastnictvím obce bez zřetele na jejich rozsáhlost, jsou povinni majitelé pozemků téhož chotáru společně s obcí dáti právo honební do pronájmu. Podle 2. odst. § 2 rozhodují ve sporech o to, zda určitá prostora náleží mezi prostory v § 2 uvedené, či nic, úřady správní. Zákon nedává tu nájemci honitby obecní přímo legitimaci ke sporu o honebně-právní povaze určitého území. Legitimaci tu nelze mu pak přiznati ani nepřímou na základě smlouvy pachtovní o nájem honitby, i kdyby z ní odvozoval právo vykonávati honitbu na nemovitostech, o jichž honebně-právní povaze bylo rozhodováno, ježto nájemci příslušejí k honitbě výhradně jen práva plynoucí z jeho soukromoprávního poměru pachtovního k obci, do tohoto smluvního poměru nebylo však výrokem honebních úřadů, že určité území tvoří vlastní honitbu, zasáhnuto. Není-li st-1 legitimován výrok ten brání v odpor, brání § 2 zák. o ss, aby mohl soud tuto část nař. rozhodnutí věcně přezkoumati.

Výrokem ad b) uvedeným odmítl žal. úřad pro svoji nepřislušnost rozhodnouti o tom, kdo je oprávněn na sporném úseku vykonávati právo honitby. Proti tomuto výroku nemá stížnost námitek a brání proto předpis § 18 zák. o ss, aby se mohl soud tímto výrokem zabývati.

Č. 11.521.

Honební právo. — Řízení před nss-em: I. * Ohražení pozemku ve smyslu § 3 čes. honeb. zákona jest dokonalé již tehdy, je-li vlastníkem určeno a způsobilo zabrániti, aby jiné osoby ze sousedních honiteb volně na pozemek nepřecházely. — II. Honební výbor není legitimován stěžovati si do výroku o přikázání pozemků podle § 5 čes. honeb. zákona.

(Nález ze dne 2. listopadu 1934 č. 19.402.)

Prejudikatura: ad I. srov. Budw. 2703/85, 4762/89, 10.524/97, 2414/04 A, 5831/08 A.

Věc: Honební výbor v T. (adv. Dr. František Král z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o úpravu honebních poměrů.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem okr. úřadu v Hořovicích z 12. srpna 1930 byly uznány pozemky č. k. 455 až 466, 468/2, 468/3, a 469 v T. v kat. obci V. o výměře 48.8286 ha ve smyslu § 3 hon. zák. trvale a dokonale ohraženými a prohlášeny za samostatnou honitbu velkostatku H.; v důsledku toho byla zbývající část společenstevní honitby v T. ve výměře 80.1896 ha ve smyslu odst. 1 § 5 hon. zák. přikázána na období od 1.

února 1930 do 31. ledna 1936 k samostatné honitbě velkostatku h.-ckého, ježto s ní nejvíce hraničí. Výměrem z 12. ledna 1932 zem. úřad v Praze zamítl odvolání honebního výboru v T., které především namítalo, že svrchu uvedené pozemky nelze pokládati za dokonale a trvale ohražené ve smyslu § 3 hon. zák., jako bezdůvodné.

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost po stránce procesní vytýká jako vadu řízení, že v první stoličici rozhodl okr. úřad, aniž dříve slyšel okr. výbor. Námitku stejného obsahu, vznesenou v instančním odvolání, zamítl žal. úřad jako bezdůvodnou, poukávav na § 4 org. zák. č. 125/1927 Sb. Stížnost uznává, že funkce býv. okr. výboru přešly na okr. úřad, má však za to, že součástí tohoto úřadu a jeho stěžejní složkou je opět kolektivum »okresní výbor«, a nelze prý proto rozhodnutí otázky správní, zákonem přiřčené instanci samosprávné, nahraditi pouhým rozhodnutím úřadu beze slyšení okr. výboru.

Názor ten nemá opory v zákoně. O otázkách, které jsou předmětem nař. rozhodnutí, byl povolán rozhodovati podle 2. odst. § 3 a 3. odst. § 5 hon. zák. okr. výbor. Podle § 4 org. zák. byla přenesena působnost okr. výborů na nové okr. úřady. Slyšení nových okr. výborů předepsáno je jen v případech 2. odst. § 99 org. zák., kde totiž politické úřady jednaly v dohodě s okr. výborem nebo po jeho slyšení. O takový případ zřejmě tu neběží. Dlužno proto míti za to, že v daném sporu právem rozhodoval okr. úřad, aniž před tím slyšel okr. výbor.

Ve věci samé brojí stížnost především proti výroku žal. úřadu o ohražení lesa »Háje«.

Podle § 3 hon. zák. přísluší právo provozovati myslivost vlastníkům pozemků zdmi nebo ploty dokonale a trvale ohražených, nehledíc k tomu, jak jsou veliké. Na sporu je otázka, lze-li ohražení v daném případě pokládati za ohražení dokonalé. Žal. úřad pokládá za dokonalé ohražení již takové, kde je volný přístup cizích osob na ohražené pozemky vyloučen bez otevření brány, dvířek nebo bez více méně násilného odstranění překážek vylomením tyček nebo přeskočením, a že je nerozhodno, může-li mezerami v ohradě probíhati drobná zvěř, ježto zákon absolutní neproniknutelnost ohražení nevyžaduje, připouští je výslovně v § 3 cit. zák. ohražení plotem za dostatečné.

Stížnost naproti tomu tvrdí, že dokonalým je jen takové ohražení, které znemožňuje i průchod každé zvěři, tedy i drobné zvěři srstnaté.

Soud neshledal stížnost důvodnou. Při řešení této otázky nelze ovšem přihlížeti k předpisům honebních zákonů, platných pro země jiné, nýbrž nutno ji zodpověděti jen na podkladě čes. hon. zák. č. 49/1866 č. z. z. Český honební zákon vychází ze zásady, že právo loviti zvěř je adnexem vlastnického práva k pozemku (§ 1). Samostatný výkon honebního práva dovoluje zákon vlastníku pozemku nejen tehdy, jde-li o souvislý pozemkový komplex o výměře 115 ha (§ 2), nýbrž v důsledku zásady, že se právo myslivosti zakládá na právu vlastnickém k pozemkům, dovoluje v § 3, aby vlastník pozemku výlučnost svého práva vlastnického vůči třetím osobám i co do práva myslivosti uplatnil bez ohledu na výměru pozemku, jestliže pozemek ten »dokonale a trvale« — podle německého, rovněž autentického textu »vollständig und bleibend« — zdí nebo plo-

tem ohradí. Žádá tedy zákon, aby ohrazení bylo trvalé a úplné, aniž naznačuje, co rozumí slovem »úplné«. Z obvyklého významu slova toho neplyne o sobě nic jiného, nežli že pozemek musí býti ohrazen po celém svém obvodu; nějaký zvláštní způsob ohrazení vyjádřen tím není. Ze zásadního stanoviska honebního zákona shora uvedeného se pak po názoru soudu podává, že postačí již takové ohrazení, které podle úmyslu majitele pozemku je určeno a také způsobilo zabrániti, aby cizí osoby za účelem výkonu práva myslivosti na pozemek ten volně nemohly vstupovati. Že hon. zákon takto pojem ohrazení ve smyslu § 3 chápe a nežadá, aby ohrazení bylo způsobilé zabrániti i probíhání drobné srstnaté zvěře, jak miní stížnost, tomu svědčí i to, že se spokojuje ohrazením plotem, tedy zařízením, které již podle své povahy takové dokonalé ohrazení ve smyslu stížnosti dáti nemůže. V tomto smyslu vyložila ustanovení § 3 hon. zák. i konstantní judikatura býv. ss (srov. Budw. 2703/85, 4762/89, 10524/97, A 2414/04, 5831/08).

Není-li okolnost, že drobná zvěř srstnatá může ohrazením probíhati, pro daný spor právně relevantní, padá tím i výtká vadnosti řízení, již stížnost spatřuje v tom, že skutečný stav ohrazení nebyl do té míry zjištěn, aby bylo na jisto postaveno, jaké mezery se v něm nacházejí, a do jaké míry jest jím bráněno probíhání drobné zvěře.

Zůstalo tedy stížností nevyvráceno, že les »Háje« je samostatným honebním územím dle § 3 hon. zák.

Nesporno je, že vyloučením tohoto území souvislé pozemky gruntovníků osady T. nedosahují již výměry 115 ha, a přestaly býti společenstevní honitbou osady T. (§ 4 hon. zák.).

Nař. rozhodnutím potvrdil žal. úřad výrok okr. úřadu, že se zbytek společenstevní honitby t.-ské podle § 5 hon. zák. přikazuje k samostatné honitbě velkostatku h.-ckého, s níž nejvíce hraničí, zamítнув námítky honebního výboru v T., že má býti zbytek společenstevní honitby přikázán k společenstevní honitbě k.-cké, protože s ní nejvíce hraničí.

Výrok ten běře honební výbor v T. v odpor pro nezákonnost, namítaje, že ony pozemky neprávem byly přikázány k samostatné honitbě velkostatku h.-ckého, ježto společenstevní honitba k.-cká má s nimi nejdelší společnou hranici. Nss, oprávněn jsa samostatně zkoumati legitimaci ke stížnosti k němu podané bez zřetele na to, zda snad úřady správní v řízení správním ji st-lům přiznaly, neshledal, že by byl honební výbor v T. k této námítce legitimován. Výrokem o přikázání pozemků podle § 5 hon. zák. mohlo býti zasaženo jen do práv držitelů honiteb, které se o přikázání honitby ucházeli, nikoliv však do práv stěžujícího si honebního výboru, který je po zákonu toliko povolán spravovati honitbu na pozemcích tvořících společenstevní honitbu podle § 4 hon. zák., nikoliv však i mimo tento případ hájiti zájmy majitelů pozemků co do výkonu práva myslivosti na jejich pozemcích.

Č. 11.522.

Honební právo: * »Osadou« ve smyslu § 4 čes. hon. zák. rozuměti jest pouze osadu po rozumu odstavce prvního § 107 čes. ob. zř.,